

Едиција Ми и Они

Слободан А. Петровић
Кибалион басне

4CE
Београд, 2025.

Едиција Ми и Они

Слободан А. Петровић
Кибалион басне

4CE
Београд, 2025.

Приказивање принципа Кибалиона
кроз басне има вишеструке предности.

Басне поједностављују апстрактне идеје
попут ментализма или вибрације,
чинећи их разумљивим свима,
укључујући децу.

Животиње симболизују особине
(Зец – брзина, Сова – мудрост),
олакшавајући повезивање са принципима.

Приче ангажују емоционално,
па се поуке лако памте.
Показују практичну примену принципа,
попут узрока и последице,
кроз конкретне ситуације.

Као ванвременске,
басне превазилазе културне баријере,
чинећи Кибалионову мудрост
универзално доступном и упечатљивом.

Слободан А. Петровић

КИБАЛИОН БАСНЕ

7 основних
и
17 изведених
принципа херметизма
приказани баснама

Принцип ментализма:

Све је ум; Свемир је менталне природе.

УМ КАО ТВОРАЦ СВЕТА

У дубокој шуми, где су дрвеће и реке говорили језиком ветра, постојао је мали поток по имену Бистар. Поток је био жив, не само водом која је текла његовим коритом, већ и мислима које су се рађале у његовом тихом току. Животиње из шуме често су долазиле до Бистра да пију воду, али и да чују приче које је поток причао. Мудра корњача, звана Стара Мисао, живела је на обали потока и често је понављала: „Све је Ум; Свемир је менталне природе.” Животиње би је слушале, али мало ко је разумео шта то заиста значи.

Међу животињама у шуми живела је млада веверица по имену Скок, брза и немирна, увек у потрази за новим орасима и авантурама. Скок је веровао да је свет само оно што види – дрвеће, реке, храна и опасности. Мисли су му биле брзе, али површне, и никада није застао да размисли о дубљим стварима. Једног дана, док је скакао с гране на грану, Скок је пао у поток и нашао се у води, збуњен и уплашен. Али Бистар га је нежно понео и рекао: „Не бој се, Скок. Све што видиш око себе рођено је из Ума. Ако желиш да разумеш свет, прво размисли о себи.”

Скок је изашао из воде, мокар и збуњен, и потражио је Стару Мисао. Испричао јој је шта је чуо од потока и упитао: „Како то да је све Ум? Ја видим дрвеће, осећам ветар, једем орахе – зар то није стварно?” Корњача се насмешила и рекла: „Све што видиш, осећаш и једеш постоји јер је Ум створио слику света. Твоје мисли обликују оно што доживљаваш. Ако промениш своје мисли, променићеш и свет око себе.”

Скок је био скептичан, али одлучио је да испроба корњачине речи. Следећег дана, уместо да јури орахе без плана, застао је на врху високог храста и затворио очи. Покушао је да замисли шуму другачије – не као место пуно опасности и борбе за храну, већ као место мира и обиља. У уму је видео дрвеће пуно плодова, реке пуне рибе, и животиње које деле храну. Када је отворио очи, шума је изгледала иста, али нешто у њему се променило. Осећао је мир, а страх који га је обично пратио нестао је.

Скок је наставио да вежба. Сваког дана би замислио шуму као место где је све у реду, где свака животиња има довољно, и где нема потребе за трком и борбом. Чудним стицајем околности, почео је да примећује промене. Једног дана, док је тражио орахе, наишао је на јелена који му је понудио део свог лишћа. Другог дана, лисица, уместо да га јури, само је прошла поред њега, као да није била гладна. Скок је био запањен. „Зар је могуће да моје мисли мењају шуму?” – помислио је.

Желећи да сазна више, Скок је чуо за старог вука по имену Дух, који је живео у пећини на врху брда и знао тајне Ума. Пут до пећине био је тежак, али Скок је био одлучан. Док се пео, приметио је да су сенке дрвећа на тлу изгледале као слике из његових мисли – као да је свака грана била одраз његових снова. Када је стигао до Духа, стари вук га је дочекао дубоким погледом. „Зашто си дошао, млади веверко?” – упитао је.

Скок је испричао своја искуства и рекао: „Желим да разумем зашто моје мисли мењају свет. Како је могуће да је све Ум?” Дух је дубоко уздахнуо и рекао: „Универзум је велика мисао. Све што постоји – дрвеће, реке, ти, ја – јесте део великог Ума који сања свет. Твоје мисли су као капи у том Уму. Када мислиш са страхом, ствараш свет пун опасности. Када мислиш са миром, ствараш свет пун хармоније. Ти си творац свог искуства.”

Скок је слушао, а у глави су му се ређале слике: шума пуна мира, животиње које деле, сенке дрвећа као одраз његових снова. „Али шта да радим са овим знањем?” – упитао је. Дух је одговорио: „Управљај својим мислима. Бирај их пажљиво, јер оне обликују твој свет. Ако желиш срећу, мисли срећно. Ако желиш љубав, мисли с љубављу. Све је Ум, а ти си део тог Ума.”

Скок се вратио у шуму промењен. Престао је да јури орахе из страха и почео да мисли о шуми као о дому пуном пријатеља. Временом, шума је заиста постала таква. Животиње су почеле да деле храну, опасности су се смањиле, а поток Бистар текао је још бистрије, као да је одражавао Скоков нови начин размишљања. Стара Мисао је са осмехом посматрала младог веверка, знајући да је коначно разумео њене речи.

Скок је постао учитељ у шуми. Сваког јутра, окупљао је младе животиње крај потока и причао им о принципу ментализма. „Замислите свет какав желите”, говорио је. „Ваше мисли су семе, а свет је тло. Оно што посадите у уму, израшће око вас.” Животиње су слушале, и полако, шума је постала место мира, где су мисли сваке животиње доприносиле лепоти целине.

Поука:

Принцип ментализма учи нас да је све у Универзуму рођено из Ума. Наше мисли нису само одраз света – оне га стварају. Бирајући мисли пуне мира, љубави и хармоније, можемо обликовати свет какав желимо, јер је све Ум, а ми смо део тог великог Ума.

Принцип кореспонденције:

Као горе, тако доле; као доле, тако горе.

Постоји склад између различитих нивоа стварности.

ОГЛЕДАЛО НЕБА И ЗЕМЉЕ

У давна времена, у долини окруженој високим планинама, постојао је мали град по имену Склад. У том граду живеле су животиње свих врста, а свака од њих имала је своју улогу у заједници. Град је био познат по необичном језеру у свом средишту, чија је површина била толико бистра да је одражавала небо савршено, као да је само небо спуштено на земљу. Мудра сова, стара и искусна, звана Селена, често је говорила: „Као горе, тако доле; као доле, тако горе.” Животиње би је слушале, али мало ко је разумео дубину њених речи.

Међу животињама у граду живео је млади зец по имену Лиско, брз и радознао, али често непромишљен. Лиско је волео да трчи пољима и да истражује, али никада није обраћао пажњу на оно што је изнад или испод њега. Једног дана, док је трчао крај језера, приметио је облак на небу који је изгледао као огромни зец, са ушима и репом налик на његове. Зачудио се и потрчао ка језеру да боље види. У води је угледао исти облак, али и свој одраз, који се стопио са сликом облака. „Како је могуће да небо и вода говоре о мени?” – помисли Лиско.

Те ноћи, Лиско је отишао до Селене и испричао јој шта је видео. Сова је мудро климнула главом и рекла: „Ти си видео принцип кореспонденције, млади Лиско. Небо, земља и вода нису одвојени – они су у складу. Оно што видиш горе одражава оно што је доле, а оно што је доле утиче на оно горе. Погледај пажљиво, и схватићеш да је твој живот огледало веће целине.”

Лиско је био збуњен, али је одлучио да испроба Селенине речи. Следећег дана, уместо да трчи без циља, посматрао је свет око себе. Приметио је да када је ветар дувао кроз дрвеће, облаци на небу мењали су облик, као да одговарају на покрете грана.

Када је бацио камен у језеро, таласи су се ширили, а одраз звезда у води затреперио је у ритму. Све је изгледало повезано, као да је сваки догађај на земљи имао своје огледало на небу.

Међутим, Лиско је желео да сазна више. Чуо је за старог орла по имену Ветар, који је живео на врху највише планине и знао тајне неба. Лиско је одлучио да се попне до њега, иако је пут био тежак и пун опасности. Док се пео, приметио је да су стене на планини имале облике који су подсећали на звезде на небу. Чак су и цветови у подножју планине расли у облику спирала, сличних онима које је видео у облацима. „Као горе, тако доле”, промрмљао је, понављајући Селенине речи.

Када је коначно стигао до Ветра, старац орао га је дочекао погледом који је пробадао до сржи. „Зашто си дошао, млади зече?” – упитао је. Лиско је испричао своја запажања и рекао: „Желим да разумем зашто је све повезано. Зашто небо одражава земљу, а земља небо?”

Ветар се насмешио и раширио крила, показујући на бескрајни хоризонт. „Универзум је велико огледало”, рекао је. „Сваки део њега, од најмањег камена до највеће звезде, одражава целину. Ти, Лиско, јеси део тог огледала. Твоје мисли, твоја дела, твој живот – све то утиче на свет око тебе, а свет утиче на тебе. Када трчиш брзо, твој дах постаје ветар; када си миран, твој мир одјекује у тишини језера. То је принцип кореспонденције: ништа није одвојено, све је у складу.”

Лиско је слушао, а у глави су му се ређале слике: облак у облику зеца, таласи у језеру, спирале у цвећу. „Али шта да радим са овим знањем?” – упитао је. Ветар је одговорио: „Живи свесно. Сваки твој корак на земљи има одјек на небу. Ако желиш мир у свету, пронађи мир у себи. Ако желиш да свет блиста, нека твоја дела буду светла. Као доле, тако горе.”

Лиско се вратио у Склад промењен. Престао је да трчи без циља и почео да посматра свет као велику целину. Када је помогао да се очисти језеро, приметио је да су облаци постали јаснији. Када је поделио храну са другим животињама, звезде су изгледале светлије. Животиње у граду почеле су да примећују промену, а Селена је са осмехом гледала младог зеца који је коначно разумео њене речи.

Временом, Лиско је постао учитељ у граду. Сваке вечери, окупљао је младе животиње крај језера и причао им о принципу кореспонденције. „Погледајте у воду”, говорио је. „Видите ли одраз неба? Тако је и са вама. Сваки ваш поступак, свака ваша мисао, одражава се у свету. Ако желите да промените свет, почните од себе, јер као доле, тако горе.”

Град Склад постао је место мира и хармоније, где су животиње живеле у складу са небом и земљом. А језеро, које је одражавало звезде, постало је симбол њиховог јединства. Лискова прича преносила се с генерације на генерацију, подсећајући све да је сваки део света огледало другог, и да је равнотежа између горе и доле кључ за срећан живот.

Поука:

Принцип кореспонденције учи нас да је све у Универзуму повезано. Наше мисли, дела и животи нису одвојени од света око нас – они су део великог огледала стварности. Живећи свесно и у хармонији, можемо учинити да и небо и земља одражавају лепоту и мир.

САДРЖАЈ

Принцип ментализма	6
Принцип кореспонденције	10
Принцип вибрације	14
Принцип поларитета	18
Принцип ритма	22
Принцип узрока и последице	26
Принцип рода	30
Принцип хармоније	34
Принцип анализе и синтезе	38
Принцип ентропије	42
Принцип манифестације	46
Принцип јединства	50
Принцип вечности	54
Принцип равнотеже	58
Принцип интуиције	62
Принцип трансмутације	66
Принцип свести	70
Принцип креације	74
Принцип рефлексije	78
Принцип цикличности	82
Принцип енергије	86
Принцип закона	90
Принцип слободне воље	94
Принцип божанског поретка	98

КЊИГЕ ИЗ ЕДИЦИЈЕ
Ми и Они

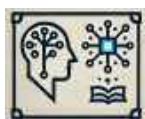
---

1. АИДА
2. КИБАЛИОН БАСНЕ
3. ПЛАТОН О СОКРАТУ

Приказивање принципа Кибалиона кроз басне има вишеструке предности. Басне поједностављују апстрактне идеје попут ментализма или вибрације, чинећи их разумљивим свима, укључујући децу. Животиње симболизују особине (Зеца – брзина, Сова – мудрост), олакшавајући повезивање са принципима. Приче ангажују емоционално, па се поуке лако памте. Показују практичну примену принципа, попут узрока и последице, кроз конкретне ситуације. Као ванвременске, басне превазилазе културне баријере, чинећи мудрости Кибалиона универзално доступном и упечатљивом.

4CE
Београд, 2025.

978-86-81032-91-6

9 788681 032916